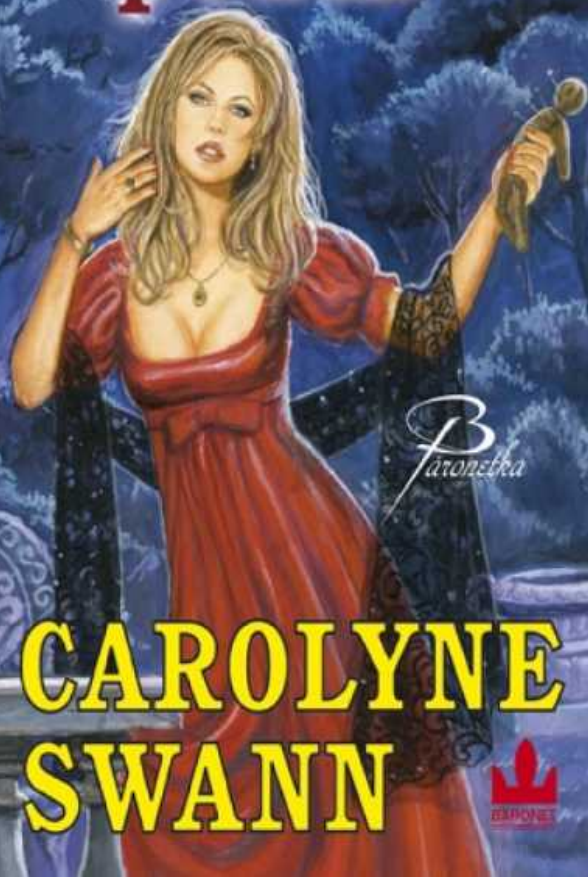

Rubínová pouta

**CAROLYNE
SWANN**

Rubínová pouta

Přeložila: LINDA HAYEK

Carolyne Swann: Rubínová pouta
Vydání první
Copyright © 2009 Carolyne Swann
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 8, www.baronet.cz
v roce 2009 jako svou 1477. publikaci
Český překlad © 2009 Linda Hayek
Odpovědná redaktorka Jana Kohutová
Korektorka Zdeňka Grigarová
Přebal a vazba © 2009 Ricardo a Baronet
Ilustrace na přebalu © 2009 Oldřich Liška
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3
Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-253-6

BARONET
Praha 2009

CAROLYNE SWANN

*Rubínová
pouta*

BARONET

Kapitola první

...a jak stárneme, stále častěji na Tebe s Julienem vzpomínáme. Vůbec netušíš, jak ráda bych Tě znovu objala a povídala si s Tebou jako kdysi! Největší radost by mi udělalo, kdybyste se společně s Bernardem i dětmi vydali na nějaký čas do Francie a stali se našimi hosty. Zároveň však chápu, že by Tvůj manžel jako správný hospodář nedokázal opustit plantáž na dobu mnoha měsíců a Ty zase jako milující choť bys neodjela bez něho, stejně jako bych se já nikdy dobrovolně neodloučila od Julienu. Zřejmě nám již není souzeno se v tomto životě ještě někdy setkat, ale Tvoje starší dcera právě dospěla do věku, kdy by měla poznat zemi svých předků. Pokud Tě, má drahá Amandine, sužují obavy o její bezpečí, pak si buď jistá, že Claudii se dostane tolik péče a pozornosti, jako by se jednalo o naše dítě. Zároveň Ti musím napsat, že za ta léta se v Roussillonu mnohé změnilo k lepšímu a staré křivdy jsou již dávno zapomenuty nebo je čas odvál hodně daleko...

Amandine nechala klesnout ruku, jež držela list, na lesklou desku toaletního stolku a nepřítomně se zahleděla před sebe. Zbytek dopisu – stejně jako věty, které právě přečetla –, znala téměř nazpaměť.

Přede dvěma dny, právě když se chystala vydat do kuchyně, aby tam dohlédla na přípravu pomerančového rosolu, přikodrcala na Estrellu koleska, jak se zde říkalo čtyřkolovým košatinám s plátěnou střechou, do nichž se zapřahala jedna nebo dvě muly. Z kozlíku seskočil mohutný mulat, vytáhl zpod košile srolovaný zapečetěný list a z vnitřku vozu objemný proutěný koš, jehož slámou vycpané útroby napovídaly, že obsah je jako obvykle velice křehký a vyžaduje zvláštní péči. Paní domu v té chvíli zapomněla na pomerančovou šťávu bublající v měděném kotli zavěšeném nad ohništěm a rozběhla se vozkovi naproti.

Již téměř devatenáct let znamenal tento obrázek jedině: do přístavu připlulo plavidlo z kraje jejího dětství. Stejně tomu bylo i tentokrát. Do karibských vod dorazila brigantina Jindřich Navarrský, v jejíchž útrobách putovala krom jiného i zásilka pro manželku jednoho z nejbohatších plantážníků na ostrově.

Jen co Amandine přivolala kuchtičku, aby se postarala o občerstvení znaveného a zaprášeného kočího, nedočkavě se vydala za dvěma sluhy, kteří odnášeli koš z prudkého slunce pod střechu. Přestože i tentokrát tušila, co se objeví, až zvedne víko, netrpklivě, jako by se nemohla dočkat, začala odhazovat hrsti slámy.

Brzy odkryla tucet elegantně štíhlých lahví, z nichž každá byla ještě zabalená do kusu flanelu. Všechny obsahovaly to nejlepší víno, jež vykvasilo z hroznů, které dozrály na stráních tencinského panství. V bachratých kameninových nádobách opletených lýkem se naopak skrývaly skvělé kalvados či nejjemnější olivový olej.

Hrabě s hraběnkou de Tencin dávali tímto způsobem několikrát do roka najevo, že na svoji neteř nezapomněli. Ostatně ta jim to pokaždé oplatila stej-

ným způsobem. Když loď odplouvala zpět, v jejím podpalubí ležela podobná zásilka, tentokrát obsahující šťávy a zavařeniny z exotického ovoce, demižon třtinové pálenky, několik amfor s datlovým vínem či veselé pestrobarevné koberečky utkané zručnými domorodkami.

Amandine zvlínil rty spokojený úsměv, když na dně koše nahmatala cosi tvrdého a vzápětí vytáhla na světlo malou krabičku ze santalového dřeva. To kvůli ní byla tak nedočkavá. Nechala na kuchaři a jeho pomocnících, aby uložili obsah koše sami, a odebrala se do svého budoáru, aby ji zde otevřela. Tentokrát z ní vytáhla dva hustě popsané listy. Nejprve v rychlosti a pak ještě jednou, pomaleji, kdy si vychutnávala každé slovo, přečetla další z dopisů, v nichž ji teta pravidelně, již dlouhou řadu let, informovala o dění na svém a strýčkově panství.

Sophie psala takřka o všem, takže se její neteř dozvíдалa nejen novinky týkající se členů rodiny a služebnictva, ale nezůstaly jí utajeny ani životní peripetie sousedů, známých či příslušníků roussillonské smetánky.

Tentokrát se hraběnka s mateřskou láskou a pýchou zmiňovala hlavně o svých dvou dospělých synech, Étienovi a Philippovi, kterým bylo deset a osm let, když tehdy osmnáctiletá Amandine opouštěla jako novomanželka Bernarda de Frazé Roussillon, kraj svého dětství. Mladší Philippe již třetím rokem sloužil jako královský mušketýr v Paříži. Jeho matka si v dopise stěžovala, že jej vidí sotva dvakrát do roka, ale zároveň pyšně prozrazovala, že byl nedávno povýšen do hodnosti kapitána. Starší Étien se pomalu ujímá vedení panství, jak vyplývá z jeho práv a povinností prvorozeného. *Však je načase, svěřovala se hraběnka. Můj drahý Julien je pořád*

ještě při síle a zvládá všechno bez potíží, ale já ho chci mít konečně jen a jen pro sebe, jak mi ostatně sliboval, když mi před lety přísahal věrnost.

Amandine se při čtení těchto řádků musela usmát. Pokud si pamatovala, strýček Julien se své přísaze nezpronevěřil. Miloval svoji manželku a nikdy ji nenechal samotnou být jen na jediný den, pokud zrovna nebyl na cestách. A pak se k ní vracel roztoužený a zamilovaný stejně jako v dobách, kdy ji požádal o ruku. Amandine tehdy, jako malá holčička, nechápala jejich dlouhé pohledy, povzdechy, letmé úsměvy a kradmé stisky rukou; všechny tyto jasné projevy bezmezně zamilovaných pochopila až mnohem později, když i ji sevřel Amor ve své náruči v podobě jejího manžela Bernarda de Frazé.

Nejobšírněji se teta Sophie rozepisovala o svém nejmladším dítěti, devatenáctileté Melanii, kterou Amandine nestačila osobně poznat. Žila již tři měsíce ve svém novém domově, když děvčátko spatřilo světlo světa tisíce mil odtud, v srdci Roussillonu, na zámku Rocher, dědičném sídle hrabat de Tencin. Jako nejmladší dítě, navíc jediná dcera svých rodičů, žila obklopená přepychem, pohodlím a láskou všech, kteří ji znali. Její matka ji odmítla poslat do kláštera či penzionátu, kde se na život připravovaly ostatní dívky ze šlechtických rodin.

Dobrou manželkou jednou může být, i když nedokáže bezchybně odříkávat Zdrávas či komandovat služky, jak je to učí řádové sestry. Navíc mě nikdo nepřesvědčí, že právě jeptišky, které mají přísně zapovězeno stýkat se s muži, by mohly mladé nezkušené dívky připravit na manželství, horlila Sophie na stránkách dopisu, netajíc se svými až příliš volnomyšlenkářskými názory.

Z toho ale vyplývalo jediné: Melanie potřebuje pří-

telkyni, s níž by si mohla svěřovat tajemství, která matčino ucho nesmí slyšet. A Claudie je o pouhý rok mladší, navíc už je načase, aby poznala zemi svých předků...

Od chvíle, kdy rozlomila pečeť, což bylo především, stačila Amandine přečíst celý dopis snad dvacetkrát, ale pořád se nemohla rozhodnout. Zatím o jeho obsahu nikomu neřekla.

Dopis byl datován před více než třemi měsíci, tak dlouho trvala plavba lodí z pobřeží jižní Francie na ostrov Martinik, pokud bylo klidné počasí a vál příznivý vítr. Stejně dlouho si musí hraběnka počkat, než obdrží odpověď. Amandine vstala z lenošky, na níž až dosud seděla, a přistoupila k otevřeným dvoukřídlým dveřím. Mohla vyjít na verandu podpíranou štíhlými sloupy, jejíž tepané zábradlí obepínalo dům jako elegantní náramek dámské zápěstí, a dalším francouzským oknem vstoupit do pokoje svých dcer. Věděla, že právě teď tráví polední siestu, ostatně ji v tom utvrdil melodický dívčí hlas, občas přerušovaný výbuchy smíchu. To její starší dcera Claudie popisovala včerejší návštěvu, kterou společně s matkou vykonala u hraběnky de Livet, manželky zdejšího prefekta. Nevázaný, ještě dětský smích patřil Claudiině sestře, jedenáctileté Isabelle. Jeho důvodem bylo hraběčino afektované vyjadřování, které starší ze sester uměla více než skvěle napodobit.

Amandine již chtěla zasáhnout a připomenout dcerám, že jejich chování je přinejmenším stejně nevhodné, ale nakonec jim musela dát v duchu za pravdu. Madame de Livet kyprou postavou, rukama s krátkými, zavalitými prsty a širokým obličejem s hrubými rysy připomínala spíše selku než aristokratku. Zřejmě proto se rozhodla zdůrazňovat svoji urozenost nepřirozeným vyjadřováním doprovázeným stejně přehnaným-

mi pohyby. Potlačila tedy touhu obě dívky pokárat a místo toho se rozhodla také využít v domě panujícího klidu k odpočinku. Na odpověď tetě Sophii stejně jako na přípravu dárků, které poputují do Francie, je dost času; plachetnice, která dopis přivezla, bude kotvit v saintpierrském přístavu minimálně několik týdnů, než se vydá na zpáteční plavbu. Stejná doba zbývá i na rozhodnutí.

Částečně krytá závěsem, který zabraňoval žhavým slunečním paprskům, aby vnikly do pokoje, upřela pohled do otevřené krajiny prostírající se do dále. Volně plynoucí myšlenky ji zavedly do doby před devatenácti lety, kdy byla jen o něco málo starší než Claudie. Připlula sem na podobné lodi, jaká nyní kotví v přístavu, aby zde žila po boku muže, jehož téměř neznala, přestože za něho byla skoro osm měsíců provdaná. Ještě když sestupovala po lodní lávce, byla skálopevně přesvědčená, že Bernarda de Frazé nebude nikdy milovat...

Zavřela oči, opřela si čelo o zárubeň a přenesla se o dalších deset let nazpátek.

Je jí osm, právě zemřela její teta a ona se děsí představy, že bude přinucena žít v nevlídném sídle na pokrači Narbonne s nerudným, věčně zamračeným strýcem a několika sloužícími, kteří zatím od hašteřivého pána neutekli. Nemá totiž na výběr, protože její rodiče tragicky zemřeli, když byla malá, a jiné příbuzné nemá.

A zrovna tehdy, kdy její dětskou mysl zaplavil strach z budoucnosti, se objevuje anděl. Alespoň tak dítěti připadá krásná dívka, sestra zemřelé. Holčička by zaprodala duši ďáblu, jen aby jí Sophie dovolila odejít s ní. Nakonec se ukáže, že to není mladá žena,

kdo bude děvčátku bránit v odchodu, ale strýc Jacques. Tedy upřímně řečeno na dítěti mu nezáleží, to může opravdu zmizet třeba v pekle. Vikomt d'Escoman si vybral svoji mladou, krásnou, ale hlavně velice bohatou švagrovou za další manželku. Kdo by mu v tom mohl zabránit, když i Sophie nedávno pochovala manžela a on je teď její zákonitý poručník.

Útěk, ke kterému se mladičká vdova rozhodne, považuje dítě za dobrodružství. Teprve po letech pochopí, že jim oběma, když putovaly pěšky a v přestrojení, aby se co nejrychleji dostaly do Rocheru, několik desítek mil vzdáleného sídla Tencinů, šlo o holé přežití. Avšak nakonec tím, kdo zaplatil životem, byl Jacques d'Escoman, když se při jejich pronásledování zřítíl i s koněm do strže a srazil si vaz.

Amandine by se o jeho smrti nedozvěděla, nebyť klevetivých služek, jejichž rozhovor náhodně vyslechla. Zpráva se jí příliš nedotkla. Přestože s ním žila několik let pod jednou střechou, vídala jej málo, a když se náhodou střetli, věnoval jí strýc jen zamračený pohled či utrousil nelichotivou poznámku. Naopak ze strany nových příbuzných se jí dostalo všeho, co si jen mohla přát. Hraběnka Sophie se totiž po několika měsících znovu provdala – a to za synovce jejího zemřelého manžela, Julienu de Tencin.

A opět – jak jinak než od služebnictva, pro něž jsou klevety kořením života –, se holčička dozvídá, že se nejedná o náhlé vzplanutí. Mladý hrabě prý tajně miloval hraběnku již dlouhé roky a ona se také soužila beznadějnou láskou k němu.

Tohle Amandine chápala. Vždyť sama nevěděla, komu má věnovat větší díl přízně: zda krásné tetě Sophii, která ji přivedla na Rocher, anebo Julienovi, jenž se uměl tak nádherně smát a nikdy s ním nebyla nuda. Je-

nomže než se rozhodla, objevil se někdo, s kým jí bylo nejlépe. Byla to hodná, laskavá a trpělivá Sylvie, žena, která se starala o Julienu, když mu jako malému chlapci zemřela matka. V okamžiku, kdy spatřila další osiřelé dítě, bylo pro ni samozřejmostí ujmout se i jeho a vychovat je.

Pro Amandine se stalo dalších deset let strávených v nedaleké usedlosti Pod Piniemi, kde začala žít společně se Sylvií a několika sloužícími, tím nejšťastnějším obdobím. Když se k tomu ještě přihodilo to, co se mladým a hezkým dívkám většinou nevyhne – objevil se nápadník –, zdálo se, že její štěstí nemá hranic.

I teď, po bezmála devatenácti letech, si dokázala vybavit každý rys v jeho obličejí. Alain de Maiziére, syn z důstojné šlechtické rodiny, byl sličný, veselý, galantní, ale hlavně se zamiloval právě do ní. Přestože byla Amandine přesvědčená, že o jejich lásce nikdo neví, nakonec se ukázalo, že rozvíjející se vztah strýc s tetou s pobavením sledují a jsou nakloněni jeho dalšímu vývoji. Vždyť mladý vikomt de Maiziére byl nejen pohledný a slušný mladík, ale pocházel i z úctyhodné perpignanské rodiny.

A pak přišel den, na který Amandine s netrpělivostí čeká – její osmnácté narozeniny. Tolik si od nich slibuje! Tuší, že Alain požádá strýčka o její ruku a život se rázem změní. Ano, změnil se, a to třem lidem od základu...

Vzduch v pokoji se i za ochrannými závěsy tetelil horkem, avšak Amandine se zachvěla, jako by se jí dotkl ledový závan. I po tolika letech si pamatovala, na velkolepou oslavu, uspořádanou v rozkvetlém zámeckém parku. Alain jí pokradmu tiskne ruku a ona se nemůže nabažit slavnostní atmosféry, která se

vznáší ve vzduchu. Proto si zprvu ani nepovšimne, že se hloučkem pozvaných hostů dere jakási cizí ženština a odstrkuje přitom lokaje, marně se ji snažící zastavit. Teprve rozruch, který neznámá nepatřičným vystupováním vyvolá, přitáhne její pozornost. Stejně jako většina pozvaných si nechápavě prohlíží povadlý a poněkud vyžilý obličej, jež zdobí neupřímný, úlisný úsměv. Vzápětí k ní dolehlo stejně falešné zvolání:

„Dcerunko, Amandine, dítě moje, konečně jsem tě našla.“

Když ji žena, jejíž oblečení, chování i mluva nenechaly nikoho na pochybách, jaké bylo v mládí její řemeslo, hlasitě, aby to nikdo nepřeslechl, ujistila, že je její matka, Amandine z rozčilení omdlela. Od chvíle, kdy se probudila, už nebylo nic jako dřív.

Hrabě s hraběnkou museli přiznat, že Jacques d'Escoman, ten protivný, nepříjemný člověk, který pro ni nikdy nenašel vlídné slovo, nebyl její strýc, ale otec. A matka...? Provinční kurtizána, která ji jako malou opustila, aby se k ní přihlásila po letech, když ve své dceři vytušila výhodný zdroj peněz. Jen co obdržela od Juliána de Tencin značný finanční obnos výměnou za slib, že už víckrát svou dceru nevyhledá, zmizela a Amandine ji už nikdy neviděla.

Bohužel totéž se stalo s její láskou Alainem. Jakmile se jeho otec dozvěděl, že budoucí snacha má původ, o němž je lepší pomlčet, poslal syna co možná nejdále z Perpignanu. Dopis s nejapnou omluvou a ještě trapnějším vysvětlením, že musel odcestovat v neodkladné rodinné záležitosti a bude trvat možná roky, než se vrátí, tehdy doručili na Rocher těsně před příjezdem Bernarda de Frazé.

Až do té doby ho Amandine skoro nebrala na vědo-

mí, byl to pouhý Alainův přítel, povětšinou zamlklý, nudný. Nebrala vážně ani jeho nečekanou žádost o ruku až do té doby, než jí teta Sophie taktně vysvětlila, že nemá jinou možnost, jestli nechce dožít svůj život osaměle, v ústraní. Kdo z rozumných mužů, kteří přicházeli v úvahu, by pojal za choť neurozenou dívku? Jen vikomt de Frazé! Ale proč? Nevěřila, že ji miluje, ostatně se jí ani nikdy nedvořil. Jedinkrát nedal najevo sebenepatrnější zájem o ni, dokonce ani když žádal o její ruku. Přesto na tetinu radu se sňatkem souhlasila, tolik ji bolela Alainova zrada, tak moc chtěla být co nejdále od něj.

V pozdějších letech se často snažila vybavit si alespoň útržky ze své svatby, která se konala narychlo na Rocheru, protože Bernard druhý den odplouval do své nové domoviny – na Martinik. Nedokázala si vzpomenout na nic, jen na ukrutný strach z nadcházející svatební noci. Ale jediné, čeho se dočkala, byl krátký polibek na prahu jejího pokoje, když se s ní přišel rozloučit, aby strávil noc na palubě, než brzy ráno jeho brigantina zvedla kotvy.

Jak bylo dohodnuto, Amandine za ním měla připlout další lodí, která se vydávala do Karibiku za několik měsíců. Za tu dobu se měla připravit na život v zemi tak daleké, že si to neuměla ani představit, a po boku muže, k němuž necítila nic než ostych a nedůvěru. Jedinou jistotou při vykročení do neznáma pro ni byla její chuva Sylvie, která se ji rozhodla doprovázet, a několik sloužících.

Ze vzpomínek vyrušil Amandine klapot podkov a hrkot kol lehkého kočáru s plátěnou stříškou. Jejich zvuk vzápětí přerušilo výskání a radostné výkřiky, to se obě dívky vyřítily z vedlejšího pokoje, jako vichřice se

prohnaný verandou a o překot sbíhaly po schodech v zadní části domu.

Amandine vyšla z pokoje a naklonila se přes zábradlí. Na okamžik se zamračila a nesouhlasně zavrtěla hlavou, neboť spatřila své dvě dcery, jak se, sukně zdvižené téměř až pod kolena, aby jim nebránily v běhu, ženou po cestičce vysypané pískem a drcenými lasturami. Právě se chystala zavolat, že mladé dámy smí ze svých nohou ukazovat světu jen špičky střevíčků a nic víc, ale vzápětí se její rty zvlňily. Kočár totiž zastavil a z něj vyskočil hubený mladík, zamával jí a v opáleném obličejí se mu zableskly zuby. Hned za ním, stejně svižně, sestoupil muž s postavou dosud štíhlou, nepoznamenanou roky, pouze vrásky v osmahlém obličejí a na skráních prošedivělé tmavé vlasy prozrazovaly střední věk. Rozpřáhl náruč a nechal do ní obě dívky vběhnout.

„Strašně se nám po vás stýskalo, tatínku,“ volala ta starší.

„Ano, ano, bylo tady bez vás smutno,“ snažila se ji překřičet mladší.

„Hádám, že se hlavně nemohly dočkat dárků, které si myslí, že jim vezete,“ ušklíbl se jejich bratr.

„Zato tebe, Bastiene, nikdo nepostrádal,“ obořila se Claudie na bratra.

„Také jsi mi nechyběla,“ odpověděl pohotově chlapec.

„No, něco málo se tam pro vás najde,“ mírnil začínající hádku jejich otec a otočil se k vozu, kde na sedadle ležela objemná kožená kabelka. Jenomže vtom zahlédl vycházet ze dveří svoji choť a rychlým krokem se vydal k ní. „Jak ses měla, má drahá?“ zeptal se, objal ji a lehce políbil do vlasů. „Událo se tady něco nového?“

„Vůbec nic,“ oplatila mu Amandine úsměv, rozhodnuta, že na to, aby svého manžela seznámila s obsahem dopisu, je dost času. Nechala se sevřít do náruče svým synem a poté se všichni společně vydali do domu.

Kapitola druhá

Večeře na Estrelle patřily k okamžikům, na které se Amandine většinou těšila. V obrovské jídelně v přízemí, kam otevřenými dvoukřídlými dveřmi vanul svěží večerní vánek ze zahrady a kde nad podlouhlým oválným stolem visel těžký křišťálový lustr – jeden ze svatebních darů hraběte a hraběnky de Tencin –, se většinou zrodila mnohá rodinná rozhodnutí. Vikomt de Frazé a jeho žena zastávali názor, že rozhodování o důležitých věcech se mají zúčastnit i jejich děti, obzvláště jestli se jich týkaly.

Amandine však tentokrát nemohla najít odvahu, aby svým nejdražším prozradila, jaké přání se zrodilo v hlavě jejich francouzské tetičky, kterou děti znaly jen z vyprávění. S nepřítomným výrazem snědla porci zadělávaných kuřecích prsíček, pohrávala si v prstech se stříbrnou lžičkou, jako by se nemohla odhodlat zabořit ji do ovocného suflé, a se strnulým úsměvem naslouchala Bastienovi.

Hoch nadšeně mezi jednotlivými sousty popisoval zážitky z návštěvy ostrova Dominika, kde se poblíž přístavu Roseau nacházely plantáže jistého bohatého

Bretonce. Před dvěma měsíci, když obchodně zavítal na Martinik, se seznámil s vikomtem de Frazé a ten jej na oplátku navštívil u něj doma, na sousedním ostrově, který stejně jako Martinik patřil už téměř sto let francouzské koruně. Bernard se rozhodl nakoupit zde sazenice kakaovníku, jehož plody vynikající kvality byla Dominika proslulá. Většinou odjížděl za obchody sám, ale tentokrát se rozhodl vzít s sebou syna.

Amandine chápala, proč to dělá. Bastien jednou převezme panství, které zde jeho otec již více než devatenáct let budoval, stane se jeho majitelem a dál ponese jméno Frazé, které bylo již řadu let v Karibiku známkou poctivosti a solidnosti.

„Nedovedete si, maminko, představit, jak nádherný pohled je na zdejší pevninu z moře,“ nadšeně vyprávěl chlapec a oči mu hořely vzrušením.

„Bastiene, neměl bys zapomínat, že tvoje matka se zde nenarodila,“ krotil synovo nadšení otec. „Přišla sem lodí, a tudíž se jí naskytl stejný pohled jako nyní tobě,“ otočil se na manželku a očekával, že se zapojí do debaty, ale Amandine se jen shovívavě usmála. Zato se ozvala starší z dcer:

„Je to nespravedlivé!“

„Co máš na mysli?“ otázal se vikomt, i když tušil, že svou otázkou právě spouští vodopád výčitek. Nemýlil se!

„Proč ženy smějí cestovat, jedině když se chystají vydat za manželem? Také bych chtěla poznat cizí země, ne jen pořád sedět doma a vyšívat. Už deset let nedělám nic jiného.“

„Pokud jde o vyšívání, nebojím se, že bys Estrellu zahltila svými výtvary,“ rozesmál se Bernard a dívčini sourozenci se přidali.

Claudie totiž byla známátím, že se jí ani jedno z jejích ručních děl – ať se jednalo o ubrousek lemovaný háčkovanou krajkou, kapesníček s vyšitým monogramem či gobelínovou vložku do opěradla lenošky – nevydařilo. Ráda se dívala na španělské služby nebo černé otrokyně, když tkaly na stavu, pletly rohože a kabely, vyráběly ozdoby z šustí cukrové třtiny, skořápek kokosových ořechů nebo zdobily víka etují drobnými lasturami. Dokonce se jí taková činnost zdála snadná.

Zpočátku také chtěla všechno zkusit, zejména když pozorovala, jak se pod jejich hbitými prsty rodí půvabné věci. Jakmile však vzala jehlu, tkalcovský člunek či nůžky do ruky, zjistila, že nic není tak jednoduché, jak se jí zpočátku zdálo, a že všechno vyžaduje zručnost, kterou získá trpělivostí. To však byla vlastnost, kterou postrádala. Pokud všechno nebylo teď a hned, ztrácela zájem. Proto jí nejvíce vyhovovaly divoké jízdy na koni, při nichž mohla zažít různá dobrodružství. Ani Bastien se nemohl pochlubit tolika oděrkami, rozbitými koleny a modřinami po četných pádech jako jeho tvrdohlavá sestra, když si umanula jezdit bez sedla, jen s pokrývkou přehozenou přes koňský hřbet, jak to vídala u domorodců.

Amandine, která jí většinou v ničem nebránila, neboť v ní tak trochu poznávala sebe v dívčím věku, se však postavila na odpor. Claudie směla usednout jen do dámského sedla a vyrazit do okolí pouze v doprovodu někoho dospělého. Aby dceři vynahradila zapovězené radovánky, brala ji často do města na nákupy nebo na společenské návštěvy, které bylo nutné vykonat.

Dívka se ráda procházela po tržišti a dávala se do hovoru s trhovci, kteří znali plantážnickou dcerku od

jejich prvních krůčků a předbíhali se v nabídkách svého zboží. Pokřikovali na ni v četných španělských dialektech, hovorové francouzštině i katalánštině, podle toho, odkud oni sami nebo jejich předkové pocházeli. A vikomtese de Frazé nedělalo potíže odpovědět jim stejně. Nejraději však jezdila s otcem do přístavu. Někdy s sebou bral ji i Bastiena, když musel osobně dohlédnout na naložení zboží, jež posílal do Evropy.

Zatímco bratr vzrušeně prolézal podpalubí korábů a pletl se sakrujícím námořníkům pod nohy, Claudie se zadumaně opírala o zídku mola a smutně hleděla za loďmi, které mizely za obzorem. Vůbec se netajila tím, jak ráda by opustila ostrov a vydala se vstříc neznámu.

Možná se ti to brzy splní, říkala si nyní v duchu její matka a mimoděk se zachvěla.

Bernardovi neušla její zamlklost a ustaraně ji po celou dobu, kdy seděl u stolu proti ní, pozoroval. Nakonec se rozhodl společnou večeři zkrátit. Na jeho pokyn přinesl lokaj do jídelny podnos, na němž ležely úhledně zabalené balíčky – dárky, které společně s Bastienem přivezli z Dominiky. Vikomt uchopil malý váček z tmavě modrého sametu, odsunul židli a zamířil ke své ženě.

„Zavři oči a nastav ruce,“ zašeptal jí rozverně do ucha, když k ní došel, jako by byli v místnosti sami.

Poslechla a vzápětí ucítla, jak se jí mezi prsty snaží proklouznout malé chladné kuličky. Když oči otevřela, spatřila dlouhou šňůru drobných bílých perliček.

„Díky,“ řekla a dojatě k němu vzhledla.

„A teď mi pověz, co tě tíží,“ vyzval ji manžel. Nemusel se obávat, že je jejich ratolesti zaslechnou.

Isabelle i Claudie již stačily rozbalit první balíčky a právě vyskaly radostí nad mušelínovými šály a taštičkami z voálu tak hlasitě, že papoušci, kteří se uvelebili k odpočinku na pomerančovníku za domem, poplašeně vzlétli.

„Později,“ odpověděla šeptem.

Kapitola třetí

Estrella se pomalu ukládala ke spánku. Většina služebnictva odešla do čeledníku, pouze kuchař připravoval v kuchyni maso na další den a z chýší otroků se nocí táhla tklivá melodie. Amandine konečně ucítila, jak se její mysl po dvou dnech duševního vypětí zklidnila. Problém, který po přečtení dopisu od hraběnky de Tencin vyvstal, pořád zůstal, ale už na něj nebyla sama. Od této chvíle, pokud bude chtít, může nechat rozhodnutí na Bernardovi a přitom si být jistá, že její manžel rozhodne správně. Tiše kráčela po jeho boku temnou zahradou, až společně došli k besídce obrostlé popínavými růžemi. Tento kout měla z celé Estrelly nejraději. Stále měla na paměti, jak jej objevila.

Stalo se to víceméně náhodou, několik dnů poté, co ji po strastiplné plavbě loď nazvaná Racek dopravila před více než osmnácti lety ke břehům Martiniku.

V přístavu ji tehdy očekával její manžel, aby ji odvezl na svoji plantáž, kterou ve zdejších kraji zakoupil rok předtím. Přestože se k ní choval mile a pozorně, ani jednou se nezmínil o svých citech k ní. A Amandi-

ne měla dost času – několik měsíců –, aby o tom přemýšlela.

Nakonec dospěla k závěru, že vikomt de Frazé požádal o její ruku ze zjištěných důvodů. Neznámá žena, která se vetřela na oslavu jejích narozenin a prohlásila se za její matku, předvedla sice chabý herecký výstup, nicméně každý v Roussillonu se dozvěděl, že „neteř“ hraběte de Tencin nemá urozený původ. Nikdo ale ani na chvíli nezapochyboval, že i nadále patří k bohatým nevěstám, „strýček“ rozhodně na věnu šetřit nebude. A na ostrově ztraceném v oceánu na urozeném původu jistě málo záleží. Připadala si odstrčená, zapomenutá, nechtěná. Jediný člověk, který ji poutal se životem v Roussillonu, byla Sylvie.

Jakmile se dozvěděla, že dívka, kterou milovala jako vlastní dceru, musí opustit tencinské panství a následovat manžela, neváhala ani chvíli. Samozřejmě že pojede s ní – jen ať někdo zkusí jí v tom zabránit. Neodradilo ji ani to, že neměla tušení, kde se Martinik nachází. „Proboha, to je určitě až někde za Loirou,“ pronesla tehdy.

Přestože Amandine měla plnou hlavu starostí, uniklo jí teď, když si na ona slova vzpomněla, ze rtů krátké pousmání.

„Jsem rád, že se ti vrací dobrá nálada,“ poznamenal její manžel a jemně jí stiskl paži.

„Jen jsem si vzpomněla na Sylvii a na to, jak si kdysi myslela, že můj nový domov, kde s tebou budu žít, se nachází jen několik desítek mil od Rocheru a pojedeme tam kočárem. Byla velice překvapená, když jí strýček Julien prozradil, že Martinik nenajde ve Francii, ve skutečnosti leží mnohem dál, několik měsíců plavby po moři. Ale ani tohle zjištění ji neodradilo od rozhodnutí mě doprovázet.“

„No a co?“ zatvářil se vikomt nechápavě a zastavil se. „Neříkej, že se chce teď na stará kolena vrátit zpátky, tomu bych ani na okamžik neuvěřil. Pokud vím, je tady šťastná. A jestli tomu tak není, půjdu si vážně promluvit s kapitánem Dupusem.“

Amandine se opět musela usmát, když si představila, jak Bernard odhodlaně vstupuje do malebného bungalovu s výhledem na moře, kde její bývalá chůva již osmnáct let žila se svým manželem Danielem Dupusem, kapitánem lodi, na jejíž palubě sem obě připluly.

Zatímco ona se po celou dobu plavby trápila představou své budoucnosti s jím v podstatě neznámým vikontem de Frazé, rozvážnému kapitánovi stačilo těch několik měsíců, aby její společníci přesvědčil, že ještě není tak stará, aby nezměnila svůj život víc, než zamýšlela na počátku cesty. Jeho přesvědčování bylo natolik výmluvné, že Sylvie krátce po příplutí do Saint-Pierre souhlasila, že se za něho provdá a budou společně žít na pozemcích, které Daniel koupil z našetřených úspor. Několikrát do roka pak manželé Dupusovi přijížděli na návštěvu Estrelly; spokojenost, vzájemná oddanost a úcta z nich přímo číšela.

Oba muže i přes věkový rozdíl pojilo dlouholeté přátelství, věděli, že se mohou jeden na druhého spolehnout, proto Amandine nechtěla do jejich vztahu vnést byť jen náznak nesváru. „Není to Sylvie, kdo chce odjet,“ pospíšila si rychle s vysvětlením.

„Tak kdo tedy?“

„Vlastně nikdo.“

Mezitím došli k jezírku a Amandine usedla na kamennou lavičku, zpola zakrytou keři rododendronů.

„Teď už tomu vůbec nerozumím,“ přiznal se její choť a posadil se vedle ní. „Vím jen, že se během doby,

kdy jsme byli s Bastienem na Dominice, stalo něco, co tě teď trápí. Nechceš mi povědět, co se děje?“ zeptal se a přivinul ji k sobě.

„Dostala jsem dopis z Rocheru.“

Bernard přikývl. Ráno, když dorazili do přístavu, si všiml francouzské brigantiny, kotvící na rejdě. Teď ho na okamžik napadlo, že se na Rocheru přihodilo něco zlého, ale nechtěl na svou ženu naléhat zbytečnými otázkami. Dopřával jí čas, aby mu novinu, ať už se týkala čehokoli, podala po svém. Jen ji k sobě přivinul ještě těsněji a čekal.

„Sophie nám navrhuje, abychom poslali Claudii na nějaký čas k nim na panství.“

„To je všechno? Nic víc?“ vydechl ulehčeně.

Udiveně k němu vzhlédla. „Cožpak se ti to zdá málo?“

„Lekl jsem se, že se stalo opravdu něco vážného. V návštěvě Evropy nevidím nic, nad čím bychom se měli znepokojovat.“

„Ty snad souhlasíš, aby naše dcera pozvání přijala?“

„Proč ne?“

„Bernarde! Cožpak si nepamatuješ...?“ Amandine se vymanila z manželova objetí a otočila se tak, aby mu viděla do tváře. I ve tmě dokázala rozeznat mužné rysy jeho obličeje, v němž sice přibýlo vrásek, ale široký úsměv a laskavé světlo v očích zůstaly.

„Už je to dávno. Perpignanským klepnám bylo jistě od té doby umožněno přežvykovat mnohem štavnatější sousta.“

Amandine si povzdechla a vikomt z jejího zasmušilého výrazu vyčetl, že ji nepřesvědčil. Dobře věděla, že není nic snadnějšího než vzkřísit dávno zapomenutý skandál. Stačí jen pár náhodných slov a klevety ožijí nejen do původní podoby, ale přerostou v obludné

monstrum. I ona dávno zapomněla, smutné vzpomínky se jí vykouřily z hlavy, neboť je za posledních devatenáct let nahradily mnohem zajímavější a hezčí události, navíc po boku muže, který jí každý den, po celou dobu manželství, dával najevo svou lásku.

Její oči mimoděk zabloudily ke skupině statných rododendronů. Keře s kožnatými listy, zvyklé na hlinitou půdu, chladivý stín a častou zálivku, se ve zdejších klimatických podmínkách nevyskytovaly. I tyto, dovezené až z Francie, by jistě dávno uhynuly, nebýt dokonalé péče, které se jim pravidelně dostávalo. Vzpomněla si, jak je uviděla poprvé.

Byla tehdy na Estrelle jen několik dnů, zoufalá ze vztahu s mužem, za něhož se provdala, ale o němž nic nevěděla. Bloudila po domě, až ji kroky zavedly do zdejší zahrady. Zpočátku nevěděla, proč se jí právě tento kout zdá tak důvěrně známý..., ale vzápětí pochopila.

Ještě na Rocheru se – jen tak mimoděk – zmínila před skupinou hostů, mezi nimiž byl i jí tehdy lhostejný vikomt de Frazé, že právě tu část parku, mezi rozkvetlými rododendrony, má nejraději. A najednou – tisíce mil od Roussillonu – objevila její téměř dokonalou kopii. Zatímco se po rychlém sňatku s ním soužila představou, co ji čeká, až se znovu setkají na dalekém ostrově, Bernard nechal dovézt na Estrellu sazenice keřů, semínka květin, přikázal zbudovat stejné jezírko s lekníny a postavit besídku skrytou v růžích. A to vše jen proto, aby se v novém domově cítila stejně dobře jako na panství strýčka Juliána. I dnes večer – stejně jako před lety – se Amandine rozlilo příjemné teplo v hrudi.

„Jak moc jsem se bránila přijet sem za tebou,“ vzpomínala.

„Ale nakonec ses za mnou vydala.“

„Neměla jsem na výběr...“ přiznala Amandine. „Provůli mě za tebe a Sophiina komorná tehdy tvrdila, že Bůh si to tak přeje, a proto mi nedal jinou možnost.“

Bernard zvedl hlavu k temnému nebi posetému hvězdami a se smíchem v hlase pronesl:

„Díky, Bože, že jsi to tak skvěle zařídil.“

„Navíc jsem nikdy předtím o zdejších ostrově neslyšela.“

„To tě nemusí trápit,“ uklidňoval ji manžel. „Mohu tě ujistit, že většina Roussilloňanů, kromě námořníků a několika obchodníků, dodnes nemá tušení, že Martinik existuje, natož kde leží. Je pro ně příliš malý, aby se o něj zajímali. Zato v Saint-Pierre bys nenašla bělocha, který nikdy neslyšel o Francii. Přestože jsou zde i Španělé, Portugalci, Italové, dokonce na horním toku Lézarde si prý zakoupil půdu nějaký Skot, všichni musí respektovat nařízení a zákony francouzské koruny. Nevím, kolik ctihodných občanů v Roussillonu by našlo odvalu a vydalo se ze své domoviny sem, jako jsi to udělala ty...“ Bernard se odmlčel a políbil manželku do vlasů, „...ale většina místních by dala rok života za možnost zajet se podívat do své staré vlasti či do domoviny svých předků.“

Pohlédl na svoji choť. Mlčky hleděla na jezírko, v jehož potměšilé hladině se odrážela noční obloha. „Dobrá,“ řekla po chvíli. „Nechci naší dceři v ničem bránit. Hned zítra ráno jí povím o dopisu. Už je dost velká na to, aby se rozhodla sama.“